

ДЖ. В. БАКЛЪНД
НАУКА ЗА ВРЕМЕТО И
ДВИЖЕНИЕТО

Превод от английски: Виолета Чушкова, 1972

chitanka.info

— Часът е седем, сър. Чаят ви, сър — каза камериерът и сър Рамбълтън Катбърт изсумтя в отговор. Пълното му тяло не се помръдна под завивките и камериерът реши, че трябва да добави още нещо.

— Чудесна сутрин, сър — беше следващият му опит да събуди капитана. — Да ви приготвя ли банята, сър?

— Ъ-ъ! Да! — смотолеви сър Рамбълтън и камериерът се отправи към банята. „Капитанът никога не е в добро настроение рано сутрин, но кой ли пък е?“ — размишляваше той, като пускаше, крановете и приготвяше самобръсначката на сър Рамбълтън, докато ваната се пълнеше с вода.

Шум от усърдно разбърквана течност подсказа на камериера, че най-сетне чаят бе удостоен с внимание, а това обикновено бе признак за добро начало на деня.

Сър Рамбълтън отпи от чая си и реши, че по изключение би могъл да го изпие. После остана в леглото и размърда пръстите на краката си. След като установи, че тялото се подчинява на волята му, замисли се дали мозъкът и паметта му са в състояние да сторят същото и дали има да си спомня нещо особено, което трябва да се случи през деня. Бяха пресекли екватора и тази работа бе вече зад гърба им поне до обратния рейс. Вечерта имаше коктейл, но на него не би се случило нищо особено. Така че денят обещавахе да бъде спокоен... О, не! Той изведнъж си спомни, че следобед щяха да срещнат пощенския кораб на компанията по пътя му за дома и че онзи глупак, заместник-директорът е на борда му заедно с не по-малко глупавата си жена. Последните два рейса сър Рамбълтън нарочно бе отбягвал срещите с този кораб, защото никога не знаеше какво се готви да направи капитанът му. Този капитан бе майстор на резките обрати в последната минута с цел да се прояви пред пасажерите, а сър Рамбълтън...

— Банята ви е готова, сър — съобщи камериерът от вратата.

— Благодаря — отговори рязко сър Рамбълтън и преди да стане, почака, докато камериерът напусне кабината. После облече пъстрия си халат, нахлузи чехлите и се повлече към прозореца да види какъв всъщност бе денят.

За негова изненада денят беше хубав. Той се усмихна, пое дълбоко въздух и се опита да реши дали не си струваше да понесе няколкото хапливи въпроса в края на пътуването, но да избегне

срещата със заместник-директора и да продължи необезпокоен пътя си. Походи из кабината, вдигна телефонната слушалка и повика мостика.

— Мостика, четвъртият помощник — дойде незабавният отговор.

— Добро утро! Тук е капитанът — каза любезно сър Рамбълтън.

— О, добро утро, сър! — Промяната в тона от отегчена вежливост почти до покорност развесели капитана.

— Имате ли нещо от пощенския кораб? — попита той.

— Да, сър. Разменихме си координатите преди около половин час, сър. Ще ги срещнем днес към четири следобед, сър.

— Така ли? — произнесе скептично сър Рамбълтън. — Дайте ми първия помощник! — заповяда той.

— Слушам, сър!

Последва пауза, докато четвъртият повика първия помощник, но понеже не бе закрил добре слушалката, сър Рамбълтън чу ясно:

— Старият се вълнува за другия кораб...

— Нищо подобно, нагли глупако — изруга сър Рамбълтън. — Дайте ми първия!

— Ето го, сър!

— Първият помощник, сър. Добро утро, сър.

— Добро утро, мистър Крейг. Уверявам ви, че не се вълнувам за нищо, но вашият подчинен скоро ще се развълнува. Чувам, че сте си разменили координатите с другия кораб.

— Да, сър. Среща — на две до четири мили откъм десния борт в около четири часа, сър. Според координатите идват право насреща ни, сър. — Мистър Крейг говореше съвсем уверено.

— Какво искате да кажете с това *около* четири? — попита сър Рамбълтън. — Половин час преди или след четири?

— Не, сър. Десет минути.

— Хм. Добре — каза сър Рамбълтън. — Ще проверим пак на обяд и тогава можем да съобщим на пътниците. Не искам никаква...

— Но, сър... — прекъсна го мистър Крейг.

— Какво „но“?

— Мисля, че някои пътници вече знаят, сър. Четвъртият...

— Прати го по дяволите! Не казах ли да не се правят никакви съобщения, докато не наредя?

— Да, сър — провлече мистър Крейг, малко отегчен от такъв разговор преди закуска. — Но аз съм сигурен, че всичко ще бъде наред, сър.

— Тогава изпратете ми незабавно рапорта си, мистър Крейг, по четвъртия помощник.

— Слушам, сър.

Сър Рамбълтън затвори слушалката и попипа наболата си брада. Хубавото начало на деня като че ли се проваляше, но все още всичко би могло да се оправи, ако не се допусне някаква грешка. На вратата се почука и четвъртият помощник влезе.

— Първият помощник ви поздравява, сър. Рапортът му — каза той и подаде на сър Рамбълтън листа. По ред причини той не беше онова, което сър Рамбълтън би нарекъл добър четвърти помощник и капитанът не се стараеше да скрива чувствата си. Той взе рапорта, погледна го и хвърли гневен поглед към четвъртия.

— Вие имате ли дял в това?

— Не, сър — отвърна енергично четвъртият помощник.

— Мисля, че заповядах да не се казва нищо на пасажерите за времето на срещата, докато не дам съгласието си за това.

— Съжалявам, сър... виждате ли, сър...

— Не се извинявайте! Вече знам кого да държа отговорен, ако нещо се обърка и не ги срещнем в часа, който сте посочил, нали?

— Е-е, да, сър.

— Освен това, млади момко, аз не се вълнувам за нищо — изръмжа сър Рамбълтън, като гледаше заплашително нещастния офицер. — Нима изглеждам или пък говоря развълнувано?

— Не, сър — призна четвъртият помощник.

— Тогава — изчезвайте!

— Слушам, сър! — смирено отговори четвъртият и излезе не толкова весел, какъвто бе влязъл в капитанската каюта. Сър Рамбълтън се усмихна на себе си и се отправи живо към банята.

— Казаха ми, че ще ги срещнем към четири, сър — рече старшият помощник, когато след закуска влезе в кабината на сър Рамбълтън.

— И на мен ми казаха същото — отговори капитанът. — Седнете!

— Благодаря, сър. — Мистър Самърс се разположи в едно от креслата и понеже капитанът бе вече запалил цигара, също запуши. Бе направил четири рейса като старши помощник и се ласкаеше от мисълта, че знае как да нарежда нещата да вървят гладко.

— Мистър Крейг и неговият подчинен са се раздрънкали, разбира се — отбеляза язвително сър Рамбълтън. — Никога не съм одобрявал това дрънкане преди среща. Всичко е толкова излишно. Съвсем скоро ще стане пладне.

— Да, сър — съгласи се мистър Самърс. — А ние този път ще се срещнем ли с другия кораб, сър, или някак си, както обикновено м-м...

— За съжаление — започна да размишлява сър Рамбълтън — нашият заместник-директор е на борда му. Мисля, че ще трябва да се мернем. Но това ще бъде само едно появяване. Няма да се старая да се ръкувам или да правя някоя от ефектните маневри, които капитанът на този кораб обича. Освен това те трябва да се опитат да ни срещнат. Аз, разбира се, няма да хабя гориво да търча да ги търся из целия океан. Но този въпрос може да почака до следобед. Нещо особено от обиколката ви тази сутрин?

— Нищо, сър. Просто обикновена проверка без произшествия — отговори мистър Самърс, доволен, че не трябва да докладва за някоя неприятна работа. Сър Рамбълтън изглежда се успокои и мистър Самърс си каза, че трябва да продължи в същия дух. — Вашият коктейл ще се състои ли тази вечер, сър? — добави той.

— О, да, Самърс — отговори оживено сър Рамбълтън и наистина тази мисъл го изпълни с очакване. — Вие, разбира се, ще бъдете там, както и всички обичайни присъстващи от домакинската команда. Стига само следобедът да мине добре и да не ни обсипят с въпроси какво се е случило с другия кораб, аз добре ще се позабавлявам. Като че ли за пръв път човешкият ни товар е доста приятна компания.

— Да, сър.

— Много добре, Самърс. В такъв, случай ще се видим в единадесет часа за обиколката — каза сър Рамбълтън и мистър Самърс разбра намека. След като излезе от капитанската каюта, той се отправи направо към кабината на мистър Крейг.

— Защо ти е трябвало да дрънкаш пред пасажерите, когато старият ти е казал да мълчиш? — запита той. — На закуска всички на масата ми освен мен изглежда знаеха за срещата.

— Ако искаш да знаеш, два пъти проверих координатите и времето на срещата — каза мистър Крейг и се обърна с гръб към бюрото, на което пишеше. Позата му изразяваше крайна досада, породена от факта, че го разпитват за изчисленията му. Той беше от онези офицери, които винаги ги стяга яката, ако някой друг освен капитана се осмели да им заговори заповеднически.

— Накарах и четвъртия помощник да ги провери — продължи той. — Така че, ако сведенията, изпратени от другия кораб, са верни, ние, уви, ще се срещнем с тях в четири часа. Трябва да проверя втория помощник да приготви всичко по време на вахтата си.

— Добре, добре — каза мистър Самърс успокоително. — Аз само попитах защо си се разбърлил пред пасажерите.

Към обяд сър Рамбълтън се почувствува неспокоен. Не че имаше нещо, за което наистина да се хване, но просто изпитваше чувството, че е на път да се случи нещо неприятно. Фактът, че чистата бяла униформа, която бе облякъл сутринта, изглеждаше в края на обиколката като че ли бе носена няколко дни, не променяше нещата. Докато очакваше обедните координати, той покани мистър Самърс да пийнат в каютата му и направи всичко възможно да изглежда напълно спокоен.

Сър Рамбълтън харесваше мистър Самърс, но това не значеше, че оставя на мира старшият си помощник. Докато всичко на кораба вървеше гладко, той му даваше далеч повече свобода, отколкото на многото други старши помощници, които беше принуждаван да понася. Освен това сър Рамбълтън малко завиждаше на мистър Самърс за способността му да консумира редовно огромни количества разхладителни напитки и въпреки това да не прибавя нито грам излишно тегло. Но неговата шестфутова фигура винаги изпълваше сър Рамбълтън с чувство на сигурност, за разлика от жалките пет фута и пет инча на мистър Крейг, ръст, който почти пречеше на този офицер да поглежда над тентата на мостика.

Няколко минути по-късно вторият помощник донесе сведенията за обедните координати, курса и скоростта и бе веднага освободен без нито една от обичайните забележки или въпроси. Сър Рамбълтън глътна уискито си и погледна замислено сведенията в координатната книга.

— Не много внушителна скорост — измърмори той. — Но деветнадесет възела и две десети е всичко, на което можем да се надяваме с тези шотландски инженери, чиято единствена цел в живота е да не претоварват машините си.

— Напълно съм съгласен, сър — каза мистър Самърс. — Миналия рейс се движехме с двадесет и повече през целия път.

— Не ми напомняйте за това — отговори рязко капитанът.

— Извинете, сър — каза мистър Самърс.

Юнгата влезе с радиograma и след обичайното суетене около намирането на молив, за да я разпише капитанът, си излезе. Със скептичен израз на лицето сър Рамбълтън отвори радиограмата и зачете внимателно.

— Хм. „Очакваме среща следобед, четири часа по Гринуич“ — прочете той бавно. — Чакай да видим. Какво значи това за нас? Ние не сме по Гринвич.

— Не сме, сър — отговори тихо мистър Самърс. — Ние сме един час назад. — Те се спогледаха.

— Четири часа наше време, както този глупак първият помощник каза тази сутрин, е пет часа по Гринвич, нали? — попита сър Рамбълтън също тихо.

Мистър Самърс не отговори. Той очакваше неизбежното.

— Знаех си аз! Знаех си! — изрева сър Рамбълтън. — Чувствувах, че нещо не е в ред. — Той грабна телефона и набра номера на мостика.

— Дайте ми втория помощник! — заповяда той.

— На телефона, сър.

— А, вие ли сте? — Фактът, че човекът, когото търсеше, бе насреща, като че ли веднага го успокои малко.

— Току-що получих радиograma от капитан Бъртън — продължи сър Рамбълтън. — Той смята, че ще се срещнем в четири часа по Гринвич, което прави три часа наше време, нали? Той също държи курс към нас.

— А! — Гласът на втория помощник не прозвуча уверено.

— Имате ли вече координатите им? — попита сър Рамбълтън с предчувствие за още неприятности.

— Да, сър.

— Е, и какво мислите? Съгласен ли сте с мистър Крейг?

— Виждате ли, страхувам се, че не, сър. Според мен ще се срещнем в пет часа наше време, сър.

— Какво? — кресна сър Рамбълтън и мистър Самърс изпи набързо чашата си.

— Вече проверих всичко най-внимателно, сър — увери го мистър Уелс, — но ще го проверя още веднъж, сър.

— Качвам се горе при вас — отсече сър Рамбълтън и остави слушалката доста рязко.

— Както и предполагам, Самърс — каза той многозначително, — пълна бъркотия. Онзи кресльо първият помощник казва четири часа. Моят навигатор — пет, а другият кораб — три. Ако продължава така, ще трябва да се заловя аз за изчисленията. Все едно дали ще срещнем заместник-директора или не, аз ще си почина спокойно следобед, така че елате с мен горе да оправим тази каша. — Той изпи чашата си със замах и тръгна към мостика. Часът беше дванадесет и двадесет.

Към един часа температурата в щурманската кабина, в която се беше събрала цяла тълпа, беше близо до точката на кипене. Сър Рамбълтън крачеше нагоре-надолу и подхвърляше безполезно, че хора със свидетелства за помощници не трябвало да се опитват да бъдат щурмани, докато не получат свидетелството си за капитани, каквото имал той; а мистър Самърс се опитваше да открие какво е причинило разногласието между мистър Крейг и мистър Уелс. Многобройни късчета хартия, покрити с изчисления, бяха разпилени по масата с картата. Бяха пристигнали още две радиограми от другия кораб. На мореходната карта, там, където мистър Крейг усърдно се бе опитвал да нанесе координатите на срещата, имаше ясно очертана дупчица.

— Точно тази бъркотия исках да избягна, като казах да не се дрънка предварително пред пасажерите — напомни капитанът на мистър Крейг. — Вероятно ще бъдете достатъчно любезен да предложите нещо, което да кажа на обяд на пасажерите от моята маса. Трябва ли да им обясня, че заради моя първи помощник се налага да висят по палубите от три до пет? — попита той.

— Съжалявам, сър — каза мистър Крейг с желание да се извини. — Но другият кораб или не следва обичайния си курс, или координатите, които ни изпрати...

— Е да, винаги другият кораб е виновен, нали? — избухна сър Рамбълтън. — Каквото и да се случи, все другият кораб е виновен. Те

са също като нас един час назад от Гринвич. Приближаваме се с обща скорост от четиридесет възела в час и имаме различни обедни координати, които предполагам са точни в рамките на допустимите граници. Сигурно един от тримата със свидетелства за помощник-капитани на този мостик може да разреши тази проста задача от науката за времето и движението. Ако заместник-директорът не беше на другия кораб, пет пари нямаше да давам кога или къде ще ги срещнем, всъщност щях да се измъкна, но тъй като трябва да се подложа на изпитание и видя тази жалка личност, бих искал да знам в колко часа да го очаквам. Ако, вън от всичките тези разправи и спорове, някой не ми каже това до края на обета, ще ви се случи нещо.

Веднага щом сър Рамбълтън напусна щурманската кабина, между мистър Крейг, който държеше на сутрешните си изчисления, и мистър Уелс, който упорствуваше за обедните си координати, се завърза горещ спор. Мистър Самърс ги послуша известно време, сетне ги остави сами да решават. Ако питаха него, беше твърде горещо за каквото и да е спор, а що се отнасяше до определяне времето на изток или запад от Гринвич, в тая област не беше особено силен.

Сър Рамбълтън лежеше в леглото си и дремеше. Беше много погорещо, отколкото сутринта. Обядът не беше от най-приятните, тъй като всички пасажери на масата му, изглежда, бяха обзети само от една тема на разговор: кога ще видят другия кораб. Седмицата в морето очевидно ги беше изпълнила с неутолимата жажда да видят нещо, пък било то само някой от другите кораби на компанията. С крайчеца на околото капиталът видя, че часовникът в каютата му показваше три без пет. Ако мистър Уелс беше прав, другият кораб би трябвало да се вижда вече съвсем ясно и сър Рамбълтън трябваше вече да бъде повикан. Той пак погледна часовника и видя, че часът беше три и пет. Надигна се и изведнъж почувствува нещо мрачно в атмосферата. Стана бързо от леглото и погледна навън. Единственото, което видя, бе дъждовен шквал на около осем мили откъм левия борд на кораба. Той погледна пак.

— По дяволите! — измърмори поднос. — Стана тя.

Точно пред шквала се виждаше кораб — пътнически кораб — при това доста голям. Беше боядисан в познати цветове. Едва ли можеше да греши. И макар че не беше се разсънил напълно, мина му

една мисъл. Защо този кораб бе толкова далеч от левия им борд, когато мистър Крейг бе казал: две до четири мили откъм десния борд?

Той грабна бинокъла си и пристигна в рулевата кабина с незавързани обувки, като закопчаваше униформената си куртка. Освен старши-кормчията, който не бе олицетворение на изпълнителността, кабината беше пуста.

Сър Рамбълтън погледна към лявото крило на мостика, но не видя никого. Тогава тръгна към дясното крило и намери там двамата вахтени офицери, чието внимание бе приковано по посока на кърмата. Той проследи погледа им и видя, че най-горната палуба бе обилно населена с жени от всички възрасти и обеми в най-разнообразни бикини и плажни костюми.

— Добър ден, господа — поздрави спокойно сър Рамбълтън. — Изключително възбуждаща и привлекателна гледка, нали мистър Уелс?

Двамата офицери се обърнаха бързо, изчервиха се и изглеждаха направо разстроени.

— Предполагам, няма и следа от другия кораб — продължи най-спокойно сър Рамбълтън.

— Да, сър — отговори мистър Уелс. — Ние непрекъснато наблюдавахме много внимателно, сър, а тук сме само от няколко секунди.

— Не се и съмнявам — отговори сър Рамбълтън приветливо. — Наблюдението може да се окаже изморително за очите, особено в тая горещина. Но трябва да сте благодарни, че имате такава освежителна гледка, с която можете да отморите очите си. И тъй като вече сте сторил това, мистър Уелс, вероятно ще бъдете достатъчно добър да ми кажете какво е мнението ви за големия пътнически кораб откъм левия ни борд. Вземете бинокъла ми, моля.

Мистър Уелс взе предпазливо предложението му бинокъл и последван от своя подчинен и от сър Рамбълтън, прекоси рулевата кабина и отиде на левия борд. Той вече се бе досетил кой бе корабът, но не смяташе да загуби самообладание и да даде и най-малка възможност на капитана да го нападне.

— Много дълго време решавате — изръмжа сър Рамбълтън, като не можеше повече да се сдържа. — Или се надявате шквалът да скрие вашата грешка?

— Е, добре, той е, сър — каза мистър Уелс, като върна бинокъла.
— Но дали все пак е той? Изглежда ми нещо малък.

— Щом е на няколко мили от тук, ще изглежда по-малък, отколкото ако беше по-близо — отсече сър Рамбълтън. — Четвъртият помощник!

— Слушам, сър.

— Съобщете по радиоуредбата, че знаменитият кораб ще мине от ляво и ще изчезне в дъждовния шквал. Надявам се също, че нашият заместник-директор ще се накваси добре. Но да не съобщите и това, глупако! — извика той след младшия вахтен офицер, който се завтече към рулевата кабина да съобщи новината.

— Смятате ли, че това е разумно, сър? — попита мистър Уелс. — След няколко минути той наистина ще изчезне от погледа, но всички наши кораби, ако не са еднакви, все пак много си приличат.

— А има ли някой друг наш кораб наблизко? — попита остро сър Рамбълтън.

— Поне аз не знам, сър.

— Тогава проверете! Позвънете в радиорубката! — заповяда сър Рамбълтън и мистър Уелс отиде да телефонира. Съобщението на четвъртия помощник отекна по палубите, докато другият кораб изчезваше в шквала. Сър Рамбълтън почувствува, че е прибързал със заповедта си да се направи съобщението: може би трябваше да се вслуша в съвета на мистър Уелс. Но сега бе вече твърде късно. Всеки знаеше, че другият кораб е минал. Мистър Уелс се върна мрачен от телефона.

— Един от нашите по-малки пасажерски кораби е съвсем наблизко, сър. Ще проглуши радиста. Мисля, че това беше именно той, а пощенският кораб все още не е минал, сър.

— Така ли мислите? — сър Рамбълтън погледна заплашително.
— И вероятно продължавате да държите на вашето време — пет часа?

— Да, сър.

— Тогава идете и отбележете на картата къде точно се намира той в момента, за да мога да променя курса и да избягна срещата — заповяда сър Рамбълтън. — Аз няма да се унижа да го срещна в пет часа, след като съм съобщил вече, че е минал в три и петнадесет. Отивайте и действвайте!

— Слушам, сър — рече мистър Уелс и тръгна за щурманската кабина.

В четири часа и половина мистър Крейг огледа с бинокъла хоризонта и като не видя нищо, се поколеба дали да си отдъхне или не. На радара нямаше и следа от каквито и да било други кораби, но бе възможно шквалът, който бе навсякъде наоколо им, да ги е покрил. Бяха променили курса с надеждата, че дори да са сгрешили при разпознаването на кораба по време на вахтата на втория помощник, едва ли ще срещнат пощенския кораб. Сър Рамбълтън бе дал най-строги заповеди да го повикат веднага, щом бъде забелязан връх на мачта или ако нещо се появи на радара. И макар че мистър Крейг не се боеше от капитана, не желаше да усложнява наново бъркотията, която бе започнал преди закуска, като бе позволил на четвъртия помощник да съобщи на пасажерите времето на срещата. Но си помисли, че ако нищо не се покаже в следващия половин час, той ще бъде спасен. Колко бавно минаваше времето!

Появи се четвъртият помощник, залепи се за няколко минути на радара и тъй като притежаваше тайнственото умение да вижда неща, които никой друг не можеше да види, мистър Крейг приближи до него.

— Виждаш ли нещо или не? — попита той.

— Струва ми се, че в шквала отдясно на носа има нещо, но не съм сигурен — каза четвъртият помощник и нагласи апарата, като завъртя няколко копчета.

— На какво разстояние?

— На около десет мили.

— Мислиш ли, че е достатъчно сигурно, за да кажем на стария? — беше следващият въпрос на първия помощник.

— Не съм съвсем сигурен — отговори четвъртият помощник, като се отдръпна от радара. — Погледнете и вие.

Мистър Крейг погледна, но не успя да види нищо, така че отстъпи пак приемника на четвъртия и се отправи към дясното крило. Огледа внимателно шквала, който висеше като завеса от небето и също като завеса скриваше успешно всичко зад себе си.

— Кораб е и идва към нас — каза след няколко минути четвъртият. — Излиза от шквала; виждам го все по-ясно.

— Аз все още не го виждам — каза мистър Крейг, като продължаваше упорито да се взира през бинокъла си. — Рулевиат!

— Слушам, сър! — каза застаналият до вратата на щурманската кабина кормчия, който нащрек заочаква заповеди още щом четвъртият съобщи, че виждал друг кораб.

— Поздрави капитана и му кажи, че отдясно на носа засякохме кораб на радара, но все още не го виждаме.

— Слушам, сър — отговори кормчията и тръгна надолу.

Само след няколко секунди сър Рамбълтън бе на мостика и изправил се до мистър Крейг на десния флигел, се взираше през бинокъла.

— Вече се вижда съвсем ясно — двадесет градуса от носа, разстояние шест мили — при това доста голям — провикна се четвъртият помощник, който все още бе залепен на радара.

— Може дъждът да го покрие — измърмори мистър Крейг оптимистично. — Тогава дори да е той, никой няма да разбере, сър.

— Ние не сме скрити в дъжда, така че, ако те са включили радара си, могат да ни видят съвсем спокойно — напомни му сър Рамбълтън. — А в такъв случай, като знам как капитанът им обича да се перчи, те направо ще връхлетят върху нас.

— Те променят курса, сър — извика четвъртият помощник. — Идват към нас. Пресичат пътя ни.

— Стана тя! — изпуктя сър Рамбълтън. — Ще изглеждам глупак, нали, мистър Крейг, и то само заради вас! Готови ли са знамената?

— Да, сър — отговори мистър Крейг, като се питаше дали неизбежният взрив ще стане сега или по-късно.

— Вдигнете ги тогава и вижте дали всичко останало е готово! Или...

Но като се обърна да предаде заповедите, мистър Крейг установи, че четвъртият помощник е придвижил нещата, така че нямаше какво повече да се направи. Погледна отново към коварния шквал с надежда, че поне още няколко минути ще запази спокойствието, и тъкмо в този миг видя как другият кораб излезе из него.

— На, истина е той, сър — едва смотолев мистър Крейг.

— Забележките ви са съвсем излишни — озъби се сър Рамбълтън.

— Но не пресичат пътя ни, сър. Ще трябва да променим курса — каза мистър Крейг, спомнил си, че все още е на вахта.

— Нищо подобно няма да направим. Аз поемам вахтата, благодаря ви — каза сър Рамбълтън. — А вие идете и съобщете на пасажерите. Вие забъркахте всичко това по време на сутрешната си вахта. Вие и ще го оправите.

Следващите няколко минути бяха много оживени — вдигаха се флагове, кормчиите изчезнаха, за да се приготвят да поздравят със знаменцата, а мистър Крейг предаваше съобщение, с което се извиняваше на пасажерите. Всички, които правеха слънчеви бани по горните палуби, се оживиха и започнаха да приготвят фотоапаратите си, след което се придвижиха към левия борд. Направил съобщението си, мистър Крейг се върша при сър Рамбълтън.

— Извинете, сър, но ние трябва да променим курса — каза той. — Те наистина пресичат пътя ни.

— Те ще променят курса си както винаги в последната минута — каза сър Рамбълтън хладнокръвно. — Не се паникьосвайте. Освен това те са тръгнали насам, отклонявайки се от пътя си, за да обезпокоят следобеда ми. Така че пак те трябва да направят промяна в курса си. Ако аз го сторя, слънцето ще пречи на пасажерите ни да правят снимки, а повечето от гостите ми са дошли тъкмо за това. А, ето ги и тях! — той се обърна да поздрави гостите си, които се изкачваха на мостика в различни модели плажни одежди, и ги посрещна наперено, както капитаните имат навик да се държат в такива случаи. Чуха се шеги за това кой е бил корабът при първото съобщение и кой е този, но мистър Крейг се правеше, че не ги чува. Отиде до четвъртия помощник да разбере разстоянието по радара, преди да нападне отново сър Рамбълтън.

— Малко повече от три мили — събщи му четвъртият помощник.

— Някой трябва да промени веднага курса, иначе нещо ще се случи — заяви мистър Крейг и се върна при сър Рамбълтън. Пискливият брътвеж на пасажерите наруши непоправимо покоя на мостика, но все още бе възможно човек да отиде на дясното крило.

— Извинете, сър, но ние трябва... — започна той.

— Ние винаги се разминаваме с десните си бордове — отговори тихо, но твърдо сър Рамбълтън, преди мистър Крейг да успее да каже всичко, което искаше. — Не ми досаждайте! — Телефонът от радиорубката иззвъня и четвъртият помощник вдигна слушалката.

Нямаше време да отиде до кабината и трябваше да крещи. — Радиограма, сър! — Всички млъкнаха, а сър Рамбълтън се обърна.

— Искат да се разминем с левите си бордове, сър.

— Какво? — ахна от учудване сър Рамбълтън, но като се овладя, бързо добави: — Попитайте защо!

— Слушам, сър. — Четвъртият помощник предаде запитването и се върна при радара.

— Две мили и нещо, сър — извика той и отиде при телефона в очакване на отговор.

— Но, капитане — изстена една пищна пасажерка в бикини, — ако се обърнем откъм другата страна, снимките ми ще се повредят. Бъдете мил, нека си останем, както сме сега.

— Мога ли да ви напомня, сър, че по мореходните правила... — започна мистър Крейг.

— Млъкнете! — отговори грубо сър Рамбълтън и температурата на мостика така рязко спадна, че по-късно една от пасажерките каза, че ѝ станало наистина студено. Той припряно се върна в рулевата кабина, където най-сетне се почувствува господар на положението. Мистър Крейг погледна радара и съобщи: Те са на по-малко от две мили. Радостната картина се помрачаваше, като си пресмяташе на ум какво би се случило, ако двата кораба от по тридесет хиляди тона, движещи се с обща скорост от четиридесет възела в час, се сблъскат. Докато всички пасажери държаха в очакване фотоапаратите си, сър Рамбълтън тихо проклинаше. Заместник-директорът бе на борда на другия кораб, неговият кораб трябваше да променя курса си, да, нещата не бяха много весели. Този глупак Бъртън винаги досега бе променял курса в последната минута. Защо не и този път?

Телефонът иззвъня и четвъртият помощник се обади.

— Искат да се разминем с левите си бордове, сър, защото иначе снимките на жената на заместник-директора ще се развалят, ако ги направи срещу слънцето, сър. Ще побързате ли, сър?

На мостика се възцари тишина.

— Не бива да чакате повече, сър — започна мистър Крейг, като все още гледаше радара. В този миг той просто не смееше да погледне другия кораб.

— Четвъртият помощник! — каза сухо сър Рамбълтън. — Съобщете, че завиваме! Рулевият, пълен десен!

Четвъртият отиде на микрофона да съобщи за промяната на курса. Пасажерите с фотоапарати изглеждаха така, като че ли искат да хвърлят сър Рамбълтън в морето. Корабът започна да завива. „Бавно, колко бавно!“ — помисли си мистър Крейг, като вдигна бързо глава и отново заби нос в радара. Намираха се вече на разстояние по-малко от три четвърти миля един от друг и му стана страшно. Письците и виковете на пасажерите от по-долните палуби показаха на сър Рамбълтън, че през този рейс с неговата популярност е свършено. Той едва не бе премачкан от гостите си, които се втурнаха през рулевата кабина в надпревара за удобни позиции на левия борд. Подобна суматоха имаше и на долните палуби и тя едва ли не увеличи крена на кораба, когато той започна да завива в пълен кръг с близо двадесет възела в час. Внушителната гледка укроти донякъде пасажерите. Двата кораба най-после се разминаха на разстояние по-малко от два кабелта — със спуснати наполовина знаменца, с бучащи сирени, развети флагове и надстройки, скрити от махащи пасажери. На борда на другия кораб се виждаше ясно как съпругата на заместник-директора щрака с фотоапарата си. На борда на кораба на сър Рамбълтън ядосаните пасажери размахваха фотоапаратите си към своя капитан.

В десет часа вечерта мистър Самърс, разбрал, че сър Рамбълтън го вика, намери капитана седнал зад бюрото си.

— Влизайте и сядайте! — покани го сър Рамбълтън. — След минутка свършвам.

Мистър Самърс недоумяваше какво ще последва. Имаше няколко неща, за които старият можеше да започне да ругае, но той едва ли би го накарал да седне, ако смяташе да стори това.

Сър Рамбълтън свърши с писането си и се обърна. Точно тогава мистър Самърс видя, че той бе писал в журнала за заповеди.

— Вие май ще сте първият, който ще подпише това, Самърс — рече сър Рамбълтън весело. — Нова постоянна заповед. Без мое разрешение никой няма право да казва на пасажерите в колко часа ще имаме среща. Вече казах на мистър Крейг и на помощника му какво мисля за днешната им работа. Утре сутрин ще посетя и радиорубката.

— Би трябвало аз самият да се сетя за това, сър — намеси се мистър Самърс. — Можех да проверя и видя...

— Не се опитвайте да бъдете герой и да поемете вината — прекъсна го сър Рамбълтън. — Вие нямате никаква вина за това. Ако

онзи тъпак радистът не е бил в състояние да приеме координатите на два кораба и да ги препише на два листа хартия, без да ги разменя, защото тъкмо тогава пристигнал чайт му, той ще може да мине отсега и без прекрасния си чай.

— Но на обяд трябваше да се сетя... — започна мистър Самърс.

— Мълчете сега и изпийте това — каза сър Рамбълтън и сипа чист джин на старшия си помощник и чисто уиски за себе си.

— След това можете да занесете журнала за заповеди на мостика и да накарате офицерите от вахтата от осем до дванадесет да я подпишат първи. Те са единствените вахтени, които не са ме ядосвали днес; ама какъв ден, а? — отбеляза той, като изпи уискито си и се отпусна за пръв път, откакто бе позвънил на мостика тази сутрин. — Всеки е бил прав за изчисленията си от науката за времето и движението, но всеки е имал погрешно време за погрешен кораб — продължи той. — Нямаше да бъде зле, ако радистът бе казал какво е направил, вместо да се опитва да потули работата.

— Точно така, сър — съгласи се мистър Самърс.

— Е, сър, аз да занеса това на мостика.

— Пийте още едно, преди да тръгнете — каза сър Рамбълтън. — Тост за любимата тема на мистър Крейг, поне както той ми каза: науката за времето и движението!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.